

Amanda Kvik
U ZAGRLJAJU
MESEČINE

Prevela Ana Poznanović

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2010.

*Posvećeno svim učiteljicama.
Vi menjate budućnost svaki put
kad uđete u učionicu.*

1.

U POZNOJ VLADAVINI KRALJICE VIKTORIJE

Ponoć je na groblju obavijenom maglom. Eni Pitri pomisli da na kugli zemaljskoj nema mračnijeg mesta od ovog.

Stresla se i čvrsto stegla okovratnik ogrtača. Nikad u životu nije bila tako uplašena. Kružile su glasine o čoveku sa kojim je došla da se sastane i bile su istinite. Sa njim se sastajete kad i gde on to odredi i nikako drugačije.

Hiljadu puta se premišljala da li uopšte da dođe. Tog jutra, kada se probudila i otkrila poruku na noćnom stočiću, premrla je od straha.

Drhtavim prstima je uzela papirić zaprepašćeno shvativši da je u toku noći on ušao u njen stan. Nekako je prošao kroz zaključana vrata i zamandaljene prozore, a da nije čula ni šum. Kao da ju je pohodio duh.

Kada se konačno pribrala, tek toliko da može da pročita kratku poruku, otkrila je u njoj niz uputstava. Znajući da neće imati mira dok ne sazna istinu, ispunila je svaku instrukciju do detalja.

Jedna od njih je bila da priguši svetlost lampe kada prođe kroz kapije groblja. Plamičak u njoj je sada bacao slabšnu svetlost koju je gutala sablasna magla. U senkama prošaranim maglom pomaljali su se tamni nadgrobni spomenici, kripte i statue. Crpeći i najmanju trunku hrabrosti, terala je sebe da korača dalje. Neće

odustati kad je stigla do ovde. To je najmanje što može da učini za sirotu Neli.

„Dobro več, gospođo Pitri.“

Glas je bio mračan i zloslutan kao i mesto na kom se nalazila, a dopirao je iz obližnje kriptе. Obamrla od straha, bila je toliko prestravljena da nije mogla ni glasa da dâ od sebe, a kamoli da pobegne.

Shvatila je da je to glas nekog uglađenog gospodina. Od te spoznaje njena zebnja postala je još jača. Uspela je polako da se okrene i da razazna obrise njegovog tela među ostalim senkama, ali slabašno svetlo lampe nije dopiralo do ledene tame ulaza u staru kamenu kriptu.

„Uradila sam sve sa spiska“, rekla je, svesna nekontrolisanog podrhtavanja svog glasa.

„Odlično. Da li znate da se neke osobe koje zakažu sastanak sa mnom, nikada ne pojave?“

„To me uopšte ne iznenađuje, gospodine.“ Ali iznenadilo je da joj je ipak ostalo malo pribranosti. „Malo je onih koji bi smeli da se sastanu sa čovekom vašeg ugleda u ovo doba i na ovom mestu.“

„Istina.“ Činilo se kao da mu se dopada ta činjenica. „Ali smatram da ovako neobično vreme i mesto za sastanke eliminiše neodlučne.“ Zastao je. „Radim samo sa klijentima koji su rešeni da saznaju istinu, bez obzira na cenu.“

„Ja sam odlučna u tome, gospodine.“

„Verujem vam. Hajdemo zato da pređemo na posao. Pretpostavljam da se ovo tiče smrti vaše sestre od pre dva dana?“

Taj komentar je iznenadi. „Vi znate za Neli?“

„Kada ste izrazili želju da se sastanete sa mnom bio sam prirodno radoznao u pogledu vaših namera. Malo sam se raspitao i saznao da vam je sestra nedavno tragično izgubila život nesrećnim slučajem.“

„O tome se i radi, gospodine, to nije bio nesrećni slučaj“, rekla je promuklim glasom. „Znam da je to ono što policija tvrdi, ali to nije istina.“

„Neli Tejlor je pronađena u bazenu sa hladnom vodom u donkasterskoj banji. Svi dokazi ukazuju na to da se okliznula na pločice na ivici bazena, udarila glavom o pod, upala u vodu i udavila se.“

Hladno i bezosećajno navođenje činjenica samo je potpirilo bes i nemoć koji su kipteli u njoj još od Neline smrti.

„Ne verujem u to, gospodine“, rekla je jetko. „Moj sestra je još od svoje trinaeste godine radila u toj banji, dakle više od deset godina. Počela je još onda kada je doktor Donkaster lečio pacijente vodenom terapijom. Dobro se snalazila po banji i uvek je pazila na mokre pločice.“

„Nesreće se stalno dešavaju, gospođo Pitri.“

„Neli nije doživela nesreću, verujte mi.“ Stegnula je dršku od lampe. „Neko ju je ubio.“

„Zašto ste tako sigurni u to?“

Zvučao je radoznalo, ali nenametljivo.

„Kao što sam vam rekla, gospodine, nemam nikakvih dokaza za to.“ Progutala je knedlu u grlu i ispravila leđa. „Želim da otkrijete šta joj se desilo. Time se bavite, zar ne?“

Nastala je duga tišina.

„Da, gospođo Pitri, time se bavim“, reče on. „Recite mi nešto više o vašoj sestri.“

Udahnula je duboko da se smiri i podsetila se da dobro pazi šta će reći. „Neli je radila u delu banje koji koriste žene.“

„A njeno telo je nađeno u muškom delu banje.“

„Da, gospodine, znam. To je jedna od stvari zbog kojih sam počela da sumnjam.“

„Da li je ikada radila u muškom delu?“

„Pa, da, ponekad.“ Ovo je bio neugodan deo priče, koji je želela da izbegne. „Neka gospoda plaća dodatno da im neka od devojaka opere kosu ili ih izmasira u privatnim prostorijama.“

„Znam da tamo mogu da se dobiju i takve usluge“, reče on neutralnim glasom.

Stomak joj se zgrčio od straha. Ako pomisli da je Neli bila prostitutka, neće želiti da se bakće sa ovim slučajem.

„Nije to što mislite, gospodine. Neli je bila ugledna, marljiva žena. Nije bila kurva.“

„Oprostite mi, nisam to ni mislio.“

Tako je ljubazan, pomisli ona sada potpuno zbu-njena. Zaista je zvučao iskreno. Nije bilo mnogo muška-raca njegove klase koji bi smatrali da treba da se izvini običnom trgovcu kao što je ona.

„Nisam sasvim sigurna šta se odvijalo u privatnim prostorijama u muškom delu banje“, priznala je. „Sve što znam je da je Neli tamo povremeno radila. Rekla je da su neke mušterije tražile isključivo nju i da su joj davali lepe napojnice za usluge.“

Čovek koji je stajao u dovratku kriptе je ćutao tako dugo da je počela da se pita da li je još uvek tu. Na gro-blje se spustio neki neprirodni mir.

Po glasinama koje je slušala, on je mogao da se stvori na nekom mestu i da nestane kad god poželi. Dok je slušala ta govorkanja, odbacivala ih je kao običnu besmi-slicu. No sada, kada je stajala na groblju obavijenom maglom, u gluvo doba noći, počela je da se pita da li joj se možda obraća duh sa onog sveta. Možda je danju spavao u kovčegu baš u toj kripti gde je maločas stajao.

Ta strašna pomisao je još više unespokoji.

„Mislite li da ju je ubio neko od tih posebnih mušterija?“

„To mi se čini najverovatnijim, gospodine.“

Opet je nastupila avetinjska tišina. Magla je postajala sve gušća i zaklanjala je ono malo preostale mesečine kao i obrisе kriptе.

„U redu, raspitaću se o tome“, rekao je, „ako ste zai-sta sigurni da želite da saznate istinu.“

„Kako to mislite? Zašto ne bih želela?“

„Ponekad u ovakvim slučajevima klijenti saznaju stvari koje ne bi želeli da znaju o pokojnicima.“

Oklevala je. „Razumem šta želite da kažete, gospodine, ali Neli mi je bila sestra. Kao i svi mi, pošteno je radila da bi skrčila kraj sa krajem. Bila je dobra osoba. Neću moći da se pogledam u ogledalo ako barem ne pokušam da otkrijem ko joj je učinio nešto tako užasno.“

„Razumem, gospođo Pitri. Obavestiću vas kada nešto otkrijem.“

„Hvala vam, gospodine. Zaista sam vam zahvalna.“ Nakašljala se da pročisti grlo. „Ne znam koliko naplaćujete svoje usluge.“

„Uvek postoji određeni honorar, gospođo Pitri.“

Od tog odgovora, ona se još jednom strese ali ostade smirena. „Onda je najbolje da porazgovaramo o tome koliko treba da vam platim. Ja pošteno zarađujem za život. Izrađujem suncobrane. Ali moram vam reći da nisam bogata žena.“

„Moje usluge se ne plaćaju novcem, gospođo Pitri. Moj honorar je više u obliku protivusluga.“

Prođe je jeza. „Izvinite, gospodine, nisam sigurna da vas razumem.“

„Zatrebaće mi nekad, možda, suncobran. Ako se to desi, poslaću vam poruku. Da li se slažete sa tim uslovima saradnje?“

„Da, gospodine“, prošaputa zbunjeno. „Ali ne znam zašto bi vama ikada bio potreban suncobran.“

„Nikad se ne zna. Bitno je da smo postigli dogovor. Nikome ne smete da kažete za ovaj naš sastanak.“

„Neću, gospodine. Obećavam.“

„Laku noć, gospođo Pitri.“

„Laku noć, gospodine. Hvala vam.“ Nije bila sigurna šta sledeće treba da učini pa se okrenula i hitro pošla ka kapiji. Kada je došla do izlaza sa groblja, pojačala je pla-

men u lampi i pojurila u bezbednu i toplu sobicu iznad radnje sa kišobranima i suncobranima.

Uradila je sve što je u njenoj moći. Glasine koje su kružile o strancu sa groblja uverile su je u jednu stvar: on uvek održi svoju reč.

2.

Druga eksplozija odzvanjala je prastarim zidinama nadvijenim nad tajnim stepeništem. Lampa koju je Konkordija Glejd čvrsto držala u ruci od toga se lagano zanjihla. Zaslepljujuća svetlost prosu se po jezivoj tami koja je obavijala nju i četiri devojke na stepenicama iza nje.

Sve one, pa i Konkordija, trgnuše se i slediše se.

„Šta ako se stepenište sruši pre nego što siđemo do podnožja?“ Glas Hane Redburn bio je na ivici hysterije. „Bićemo žive sahranjene pod gomilom kamenja.“

„Zidovi neće popustiti“, reče Konkordija ubedljivo, mada nije bila baš sigurna u sopstvene reči. Primirila je lampu i odlučnim pokretom natakнула naočare na nos. „Sećate se da smo detaljno proučile istorijat izgradnje zamka Oldvik, pre nego što smo odlučile gde ćemo postaviti eksplozivne naprave. Ovaj deo zamka je izdržao stotine godina. To je najstariji i najčvršći deo zidina, izgrađen tako da može da izdrži napad katapulte i neće se ni noćas srušiti. *Barem se nadam da neće*“, dodala je nečujno.

Silina dve prigušene eksplozije prevazilazila je njena očekivanja. Prva je izbila prozore u novom krilu, blizu odaje u kojoj su dva muškaraca iz Londona uživala u cigarama i portu posle večere. Iz učionice u starom delu zamka plamenovi su se širili velikom brzinom i razarujućom snagom.

Druga naprava, podešena da eksplodira nekoliko minuta nakon prve, odjeknula je još razornijom silinom.

„Ta poslednja je bila baš glasna, zar ne gospođice Glejd?“ pitala je Fibi Lejlend bojažljivo. „Pitam se da u

formuli koju smo pronašle u onoj staroj knjizi nije bila neka greška.“

„Uputstva za mešanje hemikalija su bila sasvim jasna“, rekla je Konkordija, „i mi smo ih pratile doslovce. Stvar je u tome da te naprave nisu namenjene za upotrebu u zatvorenim prostorijama i sasvim je normalno što stvaraju tako zastrašujući efekat. To smo upravo i htele da postignemo.“

Ton glasa joj je bio odlučan i uverljiv. Ako bi pokazala i trunku straha koji je obuzeo, to bi moglo da bude kobno po sve njih. Životi četiri devojke su bili u njenim rukama. Ako žele da prežive i pobegnu, moraju da ostanu smirene i da slušaju njena uputstva. Histerija i panika bi mogle da imaju katastrofalne posledice.

Čula je prigušene povike od straha u dvorištu. Ono malo slugu u zamku bilo je u panici zbog požara. Uz malo sreće, vatra će dovoljno okupirati sve njih da one neopaženo dođu do štala. Ili će pobeći noćas ili je sve izgubljeno. Prisluškiivala je te večeri razgovor dvojice muškaraca iz Londona i on je ubedio u to. Ali tajnovitost je najbitnija. Ni jednog trenutka nije sumnjala da će grubijani pretećeg izgleda, koji su se izdavali za baštovane i radnike u zamku, oklevati da im preseku grkljan ili ubiju dete na zapovest bilo kog od dvojice elegantno obučenih zlikovaca iz grada.

„Ovde je tako mračno“, reče Hana šapatom.

Konkordija malo podiže lampu. Stepenište je bilo ne samo mračno, već i usko i strmo. Silazak nije bio lak ni za jednu od njih a i Hana se naročito plašila zatvorenih i tamnih mesta.

„Skoro da smo stigle do kraja, Hana“, rekla je uverljivo.

„Osećam dim“, objavila je šesnaestogodišnja Teodora Kuper.

Njena sestra bliznakinja Edvina je obamrla od straha. „Možda se i ovo krilo zapalilo.“

Slabašan, ali jasan miris preteći je lebdeo uz stepenice. Konkordija oseti još jedan ubod straha, ali je progovorila svojim učiteljskim glasom.

„Ovaj deo zamka je sasvim bezbedan“, rekla je. „Jedini razlog što osećate dim je zato što vetar duva u ovom pravcu i dim prolazi ispod vrata.“

„Možda bi trebalo da se vratimo, gospođice Glejd“, reče Edvina molećivim glasom.

„Ne budi smešna, Edvina“, reče joj Fibi odsečno. „Dobro znaš da više nema povratka, osim ako ne želiš da te odvedu oni užasni ljudi.“

Edvina je začutala, kao i sve ostale.

Konkordija baci pogled preko ramena i nasmeši se Fibi. Kao i ona, i Fibi je nosila naočare. Iza stakala, nje ne izuzetno pronicljive oči bile su pune odlučnosti, a to je bio znak zrelosti, redak kod petnaestogodišnjakinja.

U toku meseca provedenog u zamku Oldvik, Konkordija je primetila slične znakove razumevanja stvarnosti sveta u kojem njene učenice žive, što je za nju bilo zabrinjavajuće. Jednog trenutka, neka od njih bila bi ponašala nevinim zadovoljstvima i poletom koji priliči mladoj dami, na pragu sveta žena, ali odmah sledećeg trena bi je obuzeo strah ili melanholija koja bi kao rukom, odnela sjaj mladosti i bezbrižnosti u njenim očima.

Duboko usađeni strahovi njenih učenica nisu bili bez osnova. U proteklih nekoliko meseci sve su ostale bez roditelja i bile su bačene u nemilosrdno more života bez podrške porodice i sredstava za život. Njihovi tragični gubici i strah od nesigurne budućnosti neprestano su trovali njihov poletni, mladi duh.

Konkordija je to i suviše dobro razumela. I ona je izgubila roditelje i nekonvencionalnu zajednicu koja je činila čitav njen svet i to sa šesnaest godina. Bilo je to pre čitave decenije. Seta i strah progonili su je i u snovima.

„Šta ako su se i štale zapalile?“ upita Edvina.

„Štale su na drugom delu dvorišta“, podseti je Konkordija. „Proći će dosta vremena dok se ne zapale, ako ih vatra uopšte i zahvati.“

„Gospođica Glejd je u pravu.“ Teodorin glas je odzvanjao od nekog novog poleta. „Znate da smo pažljivo postavljale naprave tako da vatra ne zahvati odmah štale.“

„Kocka je bačena!“, izjavi Hana teatralno, „sada smo u rukama sudbine.“

Kada nije bila opsednuta beskrajnim nizom briga, Hana je pokazivala izuzetan dar za glumu. Bila je najmlađa u ovoj grupici, sa tek nedavno napunjenih petnaest godina, ali bi često iznenadila Konkordiju svojom intuitivnom sposobnošću da se za tren uživi u određenu ulogu ili da savršeno imitira neku osobu.

„Ne, nismo u rukama sudbine“, ispravi je Konkordija i baci pogled preko ramena. „Ne zaboravite da imamo plan. Moramo se držati plana i to ćemo i učiniti.“

Teodora, Edvina, Hana i Fibi su izgledale kao da su dobile neku novu snagu od njenog samopouzdanja. Danima ih je ubeđivala u značaj plana da bi usadila tu ideju u njih. Bio je to njihov talisman za krizne trenutke, baš kao što je i bila njena namera. Davno je naučila da, sve dok čovek ima plan, može da prebrodi i najteže prepreke.

„Da, gospođice Glejd.“ Hana je odmah pokazala više optimizma. Njene oči koje su sve otkrivala i dalje su pokazivale strah, ali glas joj je bio smireniji. „Sve znamo plan.“

„Ne brinite se, plan će uspeti.“ Došla je do podnožja stepeništa i okrenula se ka njima još jedanput. „Prvi deo plana je izvršen uspešno. Sada smo spremne za drugi deo. Otvoriću vrata i proveriti da li ima nekoga napolju. Da li se sve sećate šta treba sledeće da uradimo?“

„Otići ćemo do štala i držati se senki starih ambara duž južnog zida“, izrecitovala je Fibi kao da je na času.

I ostale klimnuše glavom u znak slaganja. Zabaciše kapuljače ogrtača i otkriše na svojim ozbiljnim mladim licima dirljivu mešavinu straha i odlučnosti.

„Da li svi imaju svoj prtljag?“ upita Konkordija.

„Da, gospođice Glejd“, reče Fibi. Čvrsto je držala mali zamotuljak od grubog materijala. Bio je sumnjivo ispupčen na nekim mestima otkrivajući naučne instrumente, sabijene unutra. U njemu je bila zbirka knjiga i opreme koju je Konkordija donela sa sobom u zamak prošlog meseca.

Nešto ranije tog popodneva pokušavala je još jedanput da objasni devojkama da spakuju samo najpotrebnije stvari za ovaj poduhvat. Ali, bila je svesna činjenice da mlade devojke imaju različite ideje o *najpotrebnijim stvarima*.

Torba Hane Redburn se činila težom nego što je trebalo da bude. Konkordija je pretpostavila da nije poslušala njena uputstva i da je spakovala jedan od svojih omiljenih romana.

Teodorina torba je bila prepuna pribora za slikanje za koji joj je bilo naređeno da ga ne ponese.

Edvina je u svoju torbu nagurala jednu od modernih novih haljina koja je baš te nedelje stigla za nju iz Londona.

Te skupe haljine koje su devojke dobijale na poklon ukazale su Konkordiji na činjenicu da je situacija postala kritična.

„Ne zaboravite“, rekla je nežno, „ako išta pođe naopako, daću vam znak. Ako se to desi, sve morate da mi obećate da ćete baciti svoje torbe i potrčati do štala što brže možete. Da li je to svima jasno?“

Sve četiri istog trena stegnuše zaštitnički svoje zavežljaje, iako se čulo jednoglasno: „Da, gospođice Glejd!“ I Konkordija je bila nevoljna da učini ono što je njima zapovedila. Ako ih zadesi nešto, biće joj teško da ubedi devojke da se odreknu svojih dragocenih stvari. Kada je neko sam na svetlu, on se ne odriče lako stvari koje nose neki lični značaj.

Nije mogla da zameri svojim učenicama zbog toga. Ni ona sama im nije bila primer što se tiče pakovanja

isključivo neophodnih stvari, pre bi stala pred samog đavola nego što bi bacila svoj zavežljaj. U njemu je bio medaljon sa slikom njenih roditelja i knjiga filozofije koju je njen otac napisao i objavio pred samu smrt.

Smanjila je plamen u lampi. Hana je prigušeno vrišnila kada stepenište obavi mrkli mrak.

„Smiri se, dušo“, prošaputa Konkordija. „Bićemo napolju za nekoliko sekundi.“ Skinula je stari katanac i uhvatila staru gvozdenu ručku. Otvorila je vrata sa više napora nego što je očekivala i stepenište obli svetlost pucketave vatre. Prohladni vazduh prošaran dimom uvuče se unutra. Povici uplašanih ljudi, koji su se borili da obuzdaju vatru, bivali su sve glasnij.

Nikoga nije videla između vrata i prvih starih ambara.

„Put je čist“, objavi ona. „Krećemo.“

Uzela je ugašenu lampu i povelala ih napolje. Devojke su išle odmah iza nje kao pačići iza mame patke.

Prizor koji su zatekle bio je obasjan zlokobnim žučkastim sjajem. U prostranom dvorištu vladao je kaos. Konkordija je videla veliki broj tamnih nejasnih figura koji uspaničeno jure naokolo i uzvikuju naređenja koja, činilo se, niko ne izvršava. Dva muškarca izvlačila su kofe vode iz bunara, ali bilo je jasno da je ono malo radnika u zamku bilo nedovoljno da se izbori sa ovakvom stihijom.

Konkordija je zapanjeno gledala koliko su razaranja izazvali. Samo pre nekoliko minuta plamenovi su lizali iz nekoliko izvaljenih prozora. Za kratko vreme koliko je njoj i devojčkama bilo potrebno da siđu niz oronulo stepenište, vatra je prerasla u pakao koji je brzo proždirao čitavo novo krilo.

„O, bože“, prošaputa Teodora. „Nikad neće uspjeti da ugase toliku vatru. Ne bi me iznenadilo da čitav zamak izgori do zore.“

„Nisam znala da će formula izazvati vatru ove razmere“, rekla je Fibi zaprepašćena.

„Vatra će im odvratiti pažnju, baš kao što smo i želele“, rekla je Konkordija. „Hajde, požurite. Ne smemo da gubimo vreme.“

Jurnula je napred pritisnuta težinom haljine i ogrtača. Njeno kretanje nisu otežavale samo suknje i debeo materijal, nego i stvarčice koje je proteklih par nedelja ušivala u materijal. Činile su joj se lakim za skrivanje u malim improvizovanim džepovima. Te ukradene stvarčice će možda morati da proda, kako bi mogle da prežive dok se skrivaju. U ovom trenutku su joj te male stvari izgledale kao gromade olova.

Devojke su se držale nje. Kretale su se lako u suknjama prošivenim tako da liče na pantalone sa širokim nogavicama.

Zbijene jedna uz drugu protrčale su pored reda trošnih drvenih ambara u kojima su nekad stajali žito i zalihe hrane za zamak.

Ubrzo zamakoše za ćošak stare kovačnice. U mraku ugledaše štale.

Konkordija je bila usredsređena na sledeću fazu plana kada iz senke prastare vodenice promaknu figura čoveka i ukopa se pravo ispred njih.

Razjareni plamenovi vatre i hladna mesečina davali su dovoljno svetla da bi prepoznala njegove grube crte. Bio je to Rimpleton, jedan od dvojice muškaraca koji su stigli iz Londona nešto ranije toga dana. Kaput mu je bio iskrzan i oprljen od vatre.

Držao je pištolj u ruci.

Sledila se od straha, kao i devojke, koje su je možda instinktivno oponašale suočene sa opasnošću.

„Pa, nije li to naša učiteljica i njene lepe učenice?“ reče Rimpleton. „A 'de ste to krenule?“

Konkordija jače stegnu lampu. „Bežimo od vatre, tupane. Budi ljubazan, pa nam se skloni sa puta.“

Piljio je u nju zamišljeno. „Krenule ste do štala, je l' tako?“

„Pa, čini se da su one najdalje od vatre“, reče Konkordija unoseći u svoje reči svako zrno prezira prema ovom grubijanu.

Nije joj se dopao od prvog trenutka kada ga je videla. Nije skrivao vulgaran način na koji je gledao devojke.

„Nešto ste naumile“, reče Rimpton.

„Hana?“ reče Konkordija ne skidajući pogled sa Rimptona.

„D... da, gospođice Glejd?“

„Molim te, demonstriraj Aramintinu reakciju na Lokhartovo iznenadno otkriće u *Šervud krosingu*.“

Rimptonove grube crte lica iskriviše se od zbunjenosti. „Šta, bre...?“

Ali Hana je već stupila na nevidljivu pozornicu. Celim bićem se uživala u ulogu Araminte, junakinje senzacionalističkog romana koga je pročitala prošle nedelje.

Uz prigušeni krik bola i očaja, stropoštala se na tlo u tako savršenom padu kojim bi mogla da se ponosi i najtalentovanija glumica.

Iznenaden, Rimpton se nagnu nad onesvešćenom devojkom. „Šta izvodi ova glupa koza? Dosta sam trpeo vaše gluposti.“

„Ne sasvim“, prošaputa Konkordija i zamahnu lampom iz sve snage. Teško dno lampe tresnu o Rimptonov potiljak, a staklo se rasprsnu.

Zapanjen, Rimpton pade na kolena. Na njihovo iznenađenje, i dalje je držao revolver u ruci.

On je samo omamljen, pomisli Konkordija, a ne onesvešćen. Prestravljeno je posmatrala kako pokušava da se pridigne na noge.

Panično ponovo podiže lampu i po drugi put zamahnu njome, umevši svu snagu u taj udarac.

Rimpton ispusti čudan jauk i stropošta se na lice. Niti se pomerao, niti je davao znaka od sebe. Pištolj zveknu o kamenje. Bilo je dovoljno svetla da vide tam-